

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Asperján György:
Manipuláltak vagyunk
Baranyi Ferenc: Antikrisztus
Bodó Csiba Gizella:
Egy Földön, együtt...
Fövényi Sándor: Körüti tavasz
Kajuk Gyula:
Az egyszeri választó sóhaja
Kamarás Klára: Magyar vagyok
M. Laurens: A kisnyugdíjas szónoklata
Pódör György:
Vakvágány a végtelenbe
Szeicz János: Ennyi volt
Verasztó Antal: Látogatóban

2. oldal

próza, versek

A. Turi Zsuzsa: A szó
Bittner János: Varázslat
Bokros Márta: Elfogadom
Dél Tamás: Szavannán
Dobrosi Andrea: Éjfélt
Fetykó Judit: Álomban
Hajnal Éva: Valami
Kolev András: Újra
Kő-Szabó Imre: Az öreg temetőőr
Lelkes Miklós: A giccs
Márkus László: Triptichon
Nógrádi Gábor: Lili a kóbor eb
Nyakó Attila: Leázás
Péter Erika: Burjánzások
Pethes Mária: A táj ikonja
Rada Gyula: Hat anakreoni sor
Sapa Brown: Paradox
Soós József: Városszéli utcák
Tiszai P. Imre:
A szegénységnek szaga van

3. oldal

mikroszkóp

Köves József
rovata

4. oldal

elfeledettek

Asperján György Manipuláltak vagyunk

Manipuláltak vagyunk, semmiben sehogy sem hiszünk, ezért, így lett meggyőzhető szívünk, mert csak a tárgyak, az ehető és hordható a fontos – hozzá kevernek minket az alomhoz.

Jót elfogadni veszélyes, mert akár rossz is lehet – gyanakszunk, kétkedünk, s nincs felelet, s nincs mit foganni. Elfogyunk mi mind, hasztalan fogyasztók, valahova, mert a semmibe tartók.

Ami lehetne, mint a lehetetlen, éppúgy riaszt, gyógyszerként kapkodja ki ezt, ki azt a torz teherre, mi lelkünk nyomja s borítja tudatunkat: a személyt és már tévelygő fajunkat.

Oda a tervek, s vesztenek majd a bárgyú győztesek, együtt halál-kráterbe ömlenek örök selejtnek. – Hogy bizakodjunk, jó volna bizonyság: látni önmagunk emberi mivoltát.

Kajuk Gyula Az egyszeri választó sóhaja

Gondjaimat most, mint golyó a tekebábut könnyedén félrelököm. Pedig, ha tudnátok, milyen végletesen Teli van már a tököm...

Nemcsak a gondokkal, saját étellemmel, Barátaimmal és ellenségeimmel, Szomszédjaimmal és üzletfeleimmel...

KÖNYVAJÁNLÓ

A MERCATOR STÚDIÓ kiadásában megjelent e-könyvek innen is nyithatók

Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Albert Lőrincz Márton: Törtarany.
Albert Lőrincz Márton: Kronosz kövei
Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodj asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kő-Szabó Imre: Életfotók betűkkel írva
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsmája
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Köves József

Mendelssohn
Serenade és Allegro

De a hazugsággal, tengernyi reklámmal,
pornográfiába csúszó gaz népámítással
államtitkárokkal és Übü- királlyal
EU-konformmá lett ősz moszkovitával,
sunyi kereszténnyel és dörzsölt zsidóval,
népe vérét szívó "nemzeti" zsvánnyal,
Árpád-sávós nyilassal, bősz cionistával
vallással és mosóporral házalókkal,
pénzért tüntetőkkal, eszmét árulókkal,
a sok kopasz, kigyúrt, baltaarcú kannal
alkotmányozással és Szent-Korona tannal
Fradissal-Dózsással és akárki mással...

Akik miatt számomra már nincsen más öröm:
Elfeledni mindegyiket és meginni a söröm...

Ajánlott Honlapok

Ezredvég
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja.

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
ANTIKRISZTUS

Már nem vehetik tőlem el
a mozdulat dacos nyugalmát,
amellyel Évától az almát
tudatosan fogadtam el,
nem a kísértés vitt bele
az eredendő bűnbe minket,
csak már halálra keserített
az Isten cukros Édene.

Már nem vehetik tőlem el,
hogy meg nem szaggatom ruhám, mert
a helyezkedő, stréber Ábelt
agyoncsapnám újból, ha kell,
s az égő Káin-bélyeget
örök rendjelként hordom immár,
hisz gyilkos indulataimnál
nagyobb bűn az, ha térdelek.

Már nem vehetik tőlem el,
hogy lázadó lator lehettem
Krisztustól balra a Kereszten
s nem fogadtam az üdvöt el,
mikor a végső pillanat
megállt, hogy még imára fogjon,
de a káromlás volt a dolgom –
s én híven tettem dolgomat.

Pődör György
VAKVÁGÁNY A VÉGTELENBE

Az égi pályaudvart betemették
a forgalomból kivont galaxisok.
Itt-ott tekergett bennük némi festék,
fogyó fényként nyeltek hatalmas sírok.

Kamarás Klára
Magyar vagyok

Magyar vagyok.
Ezt vállalom.
Ezer-év gögje nem lóg vállamon,
mert jól tudom,
hogy sem különb,
sem rosszabb nem vagyok,
mint bárki,
hát nem hagyom magam kizárni
onnan,
hol mindig önként voltam
jóban-rosszban.

Fővényi Sándor
Körúti tavasz

már érezni lehet a tavasz illatát,
szinte a levegő is lélegzik,
egy csövesen zsírosat izzad a kabát,
ami volt, lassan újra létezik.

déltájt napfény süti a bérházak falát,
a villamos is sárgább, mint szokott,
vidáman billeg a Körút kövér hasán,
bár Budáról még hideget sodor.

a kirakatokban tarkábbak a ruhák,
íze van a mozdulatlanságnak,
és oly frissek a próbababák,
nyakukban édeskék selyemsálak.

néhány üzletben télvégi leárazás,
kassza csilingel, filléres öröm,
odabent a Gyorskocsi utcai kurvák
kezén csók helyett törött műkörmök.

a Margit-hídon állva lefelé nézek,

Egyszemélyes pullmanfülkék az esték,
képernyőn szűrődik egy-egy halk szitok:
-Dezsavű ,de csak a jegyet keresték,
a kalauznak már semmi nem titok.

Emlékek futnak, a film is megszakad.
Kopogás, majd egy hang szól, hogy -Nem szabad!
Az idő a semmi jegyén hagy lyukat.

Nincs már Orion, hol Nagy Kutya ugat,
sem állítható kar, meleg vagy hideg,
Teremtőt játszik egy tétova ideg.

Bodó Csiba Gizella
Egy Földön, együtt...

Flamingók és medúzák ,
Arányos testben, pompás
Szürke marhák szarvaira tűzve
Égi világ csillagos zászlaja;
Az állatoknak is itt van otthona!
Lehet, hogy csak gyűszűnyi térben,
Lehet, hogy száz mesét ringató
Tengerfenéken, lehet fák hegyén,
Barlangszáj-csendben,
Együtt kell, éljünk e földi rengetegben!
Úgy kapták ők is, ahogy az ember;
Jókedvűn alkotott szerelemben,
Évmilliók lassú forgásában,
Egymás közelében félőn, vagy bátran,
Vadászón, vagy vadászottként
éden vadonban.
Földi otthonunk csodás dizájn ere
Kinek felfoghatatlan a képzelete,
Milliárd színt és formát adott,
Mindünknek rendelte; ez legyen otthonod!
Együtt, egymás mellett, békében lakjatok,
E kék csillag hajlékban albérlőim vagytok!

Verasztó Antal
Látogatóban

A nap még csak éppen ébredezett, amikor terepszemlére
indultam, különböző utcákba fordultam be és ki, mert bár úgy
éreztem, eléggé ismerem a várost, mivel itt születtem – az egyik
csendes utcában az én szülőházam is ott álldogál–, de hát a város
képe az eltelt évtizedek alatt sokat változott, mert ismeretlen házak,
lépcsők előtt is elhaladtam. Akiket fel akartam keresni, azoknak
megvolt a címük, felírták nekem a nevekkkel együtt, de kiderült,
hogy nehe-zebben tudok rájuk találni, mint ahogy azt elképzeltem.

Tovább a teljes szöveghez>>>

hallgatom a jégtáblák kongását,
mielőtt mohó örvénybe pördülnek
a part kőszakállát borotválják.

tovább indulok, már látszik az alkonyég,
fény csorog rám a felhők résein,
arcomon az árnyak tüdőszínű lepkék,
csendtörők koppanó lépteim.

Szeicz János
Ennyi volt

Utam végére odáig jutottam,
ameddig a sok „futottak még”,
akik csupán félszívvel tettek-vettek,
mégis nekik lesz könnyebb a vég.

A sorsom nem tett vakká vagy süketté,
a tér, s idő, amelyben éltem
adott is nekem és vett el egyaránt,
voltam bátor, s ha kellett, féltem.

Indultam lentről, semmivel kezemben,
árokparton sosem hevertem,
dolgoztam ésszel, sokszor két kezemmel,
ha hagytak, szeretve szerettem.

A sorsom volt, hogy lettem, ami lettem,
vállaltam, ezt adta az élet,
adott családot és égő szerelmet,
célokat, amelyekért éjgék.

Már nem dalogatok, mert fogy a papír,
és babért sem osztanak érte,
hát ennyi volt, már nincs miről mesélni,
minden mesének egyszer vége.

M. Laurens
A KISNYUGDÍJAS SZÓNOKLATA

Egy igencsak bátor
kisnyugdíjas reggel kikelt önmagából.
S künn a parkban maga köré rántott
pár hasonszőrű aggot, ki épp arra járt ott,
hogy mint hasonszőrű kopott szellem,
szónokoljon kis-nyugdíja vérszívói ellen.
Mivelhogy harcos aktivista volt Ő régen,
főállt egy rozoga székre, mi ott volt éppen.
S a nagy igazságot ekképp kiáltotta szét:
- Emberek!... mindjárt fő... fő... fölborul a szék!

Bittner János
VARÁZSLAT

Barátomnak

Suttyó gyerekként nőtem, mint a gomba,
a száraz tarló szúrta talpamat.
Könyvet nem ismertem gyerekkoromba',
kérges lett lelkem néhány év alatt.
Az ablakunkra jégvirág nőtt télen,
a dér megült a kályhacső felett.
Apám rendet tanult a honvédségben,
csak néha vert meg az anyám helyett.
A nap felkél a kék tenger felett.

A végén bátyámhoz bemenni féltünk,
alig hallottuk elfúló szavát.
A könnye hullt, mikor szemébe néztünk:
megette roncsolt tüdejét a rák.
Sok szép emlékem megmaradt a télről,
mikor apám egy késsel kergetett,
mikor anyám levágta a kötélről,
és akkor, mikor késve érkezett...
A nap felizzik a tenger felett.

Az intézetben gyakran azt reméltem,
hogy anyám egyszer csak meglátogat,
és szombaton az ablakon kinéztem,
de nem láttam mást, csak a rácsokat.
Az iskolába rossz volt visszamenni,
utálta azt, hogy semmit nem tudok,
és magamat se tudtam már szeretni.
Ha bírtam volna, messze elfutok.
A tenger, mint a lelkem, háborog.

Az út mentén egy autóstopra vártam.
Nem kértem semmit ifjú testemért.
A szerelemre sem igazán vágytam,
nem vártam mást, csak néhány percnyi kéjt.
Aztán anyám az egyik nyári este
meglátta első nagy szerelmemet,
annyit mondott a szavakat keresve:
megbántam azt is, hogy megszületem.
A felhők gyűlnek a tenger felett.

Sötét volt még, mindig hajnalba' keltem,
pirosra csípte arcomat a tél.
Vodkára költöttem, mit megkerestem.
Sodort a vén idő, mint port a szél.
Hát ez vagyok, se több, se jobb magamnál.
Szíved joga: lenézhetsz mindezért.
De míg te mindent ajándékba kaptál,
Én még most is megküzdök mindenért.
A napkorong a kék tengerbe ért.

Tiszai P. Imre
A szegénységnek szaga van

A szegénységnek szaga van,
valami ecetes íz, ami
a mosásban foszlott szövetszálak
közé bújik és vicsorogva
harap az illatokba.

A szegénységnek szaga van,
a kifeküdt matracok
széthasadt részén ki-be
járó izzadságok áporodott
búzei nyakig gombolva.

A szegénységnek szaga van,
a keresztekre feszült vér
eső-könnyekben lecsorgó
igéinek ostyákba száradt
penészes foltjai.

A szegénység matt szürke,
fényeket nyel fuldokolva,
remegve a hullócsillagok
kihűlt helyén bújik meg az
éjtakaró függönye mögött.

A szegénység mindig éhes,
morzsákat söpör kérges
tenyerébe, s nagyokat nyel
ha gazdag szájról csöppen
az étel maradéka.

A szegénység fal mellett jár,
kitér mások útjából, elé
állnak a korlátok, rávigyorog
a lezárt sorompó s őt célozza
meg a mozdony a síneken.

A szegénység bocsánatot kér,
rádobált bűnök alatt bújik
meg szégyenében, amit azzal
érdemelt ki, hogy másokat
zavar a létezésben.

A szegénységnek szaga van,
nedves agyag-szaga, hiszen
ő már csak vendég az élők
között, ő az ki a gyilkos
idők áldozata.

Pethes Mária
A táj ikonja

Mennybe merülő csónak a Hold.
Zöld öltönyben bámulja a faszor.
A táj ikonja előtt egy kövér rigó
különös szertartást celebrál.

Gyöngykoszorúsan térdepelnek
az elsőáldozó fagyalbokrok.
Zörög az idő a fák ágai között,
évek forgácsa hull.

A Tó felett az Úr vízbe mártott,
izzó kardlapja, egy sirály sistereg.
A parton sétálók arra várnak, hogy
szívükbe nyilalljon egy fecsképar röpte.

De kitart-e halálig, vagy Isten
bibliás szemeödréig szűkül az éggel
szerelmező víz? Feléd repdesek,
mint fényfüggő lepke, rád borulok,

megvallom: nem akarok hozzá-
idegenedni a város hivalkodó
zajához. Kitárt karomba zárok,
boldogan köszöntök minden napot.

Fetykó Judit
Álomban

Az öreg, nehéz faajtón, mitől úgy
rettegtem kiskoromban, léptem be veled,
átlépve ezzel minden gáton,
hogy a múltamba beengedjék.
Minden az ismert, a régi volt,
a ház a tornác, a bútorok, szobák,
nem találtam semmi titkot,
mit ne ismernék ideát.
Nagy-nagy csend és nyugalom
fogadott az öreg házban itt,
nem kellett elmondanom,
tudtad, nem kérdeztél semmit.
Kéz a kézben lassan körbejártunk,
a falakon sok poros régi kép,
a házam-ékessége lámpát is megtaláltuk,
magunkat, egymást. Ez elég.

Lelkes Miklós
A giccs

Sokféle giccs van. Az látszatra jámbor,
amelyen öntelt láma a világról
mond csacschaságot (vagy fél-csacschaságot)
s Szeretetről - vagy melyen Nap leáldoz,
de még csókokkal eljátszik az ajka,
s mímelt szerelmet ken a pillanatra.

Ilyenekből, régente persze, több, volt,
kerek díszpárnán kis cicus dorombolt,

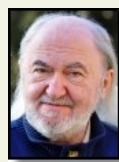
Valami

Valami végleg összetört,
üvegcserepen lépdelek,
jeltelen síron nincs virág,
holtan hevernek életek.

Valami végleg összedőlt,
nincs maradása, menni kell
eltörve ég, mi összenőtt,
semmi sajoghat ennyire.

Valami végleg kiborult,
összeseperni nem lehet
szíved bensőmből kivonult,
mindent mindenből elvihet.

Valami végleg szétszakadt,
ami csak fontos, elmerül,
őszben merengő kismadár
vértócsát kémlel s elrepül.

Nógrádi Gábor
LILI, A KÓBOR EB

Az erdőkerülőt szidjátok, Tóth Ricsit csepüliték,
mert Nyár' legszebb ebét – úgymond – megölte?
Ha vétkes van, nem ez.

A dolgát tette csak.
Kérdeztétek inkább Simont, a gazdám!
Mért csatangoltam lucskos egyedül a téli erdőn?
Én, kit megóvott még a szélől is!
Kit úgy cipelt a szépségversenyekre,
mint lányait bálba Balogh Verus.

„Eltűntem”? Igen? „Elloptak bizonytal”?
Ezt mondta? És hogy mennyit kerestt?
S arról nem szólt, hogy Sarkadi Sarolta mit rikácsolt
az esküvő után?
„Vagy ő, vagy én!”

Szegény Simon, szegény!
Nem bírt megölni, és eladni szégyellt.
Föl, a Pesti út mentén így vitt el messzire.

De visszatértem tépetten, soványan,
kóbor kutya...

A többi nem titok.

Márkus László
Triptichon

Merengés

Most hajnaltól hajnalig tudnám nézni arcod.
Beléd feledkeztem, nincs számomra alkony.

*

Metszéspon

s vitrinekben fehér szárnyakon szálltak
angyalkák, s kértek szívektől imákat,
vagy porcelán szív egy piros dobozban
várta: másik szív érte lángra lobban,
s kéményseprők nem koromról meséltek,
vitték a létrát, támasszák az égnek...
Ó, nem mondom, hogy ezek mind kihaltak,
csak azt: effélék többen voltak tegnap!

A giccs, azt hiszed, hogy megállt ezeknél?
Sokfajta giccsből telt a kalmár erszény!
A háborúk giccsel is házasodtak
Mars mezején a "Harcra fel!" napoknak,
s a szégyendalok menetkészen álltak,
és jött a parancs - Neki Szerbiának!

Hát nézz körül! Ma is oly sok a bárgyú!
Töltögetik a propaganda ágyút,
durrogatják, s mit el nem hisz a balga,
bebeszéli neki - Isten akarja!
S csak egy-két látó neveti ezt itt lenn
(vagy fájlalja) - Mít is tud erről Isten?

Rossz ripacs szónok szava gyakran szentség
a bámulók előtt, bármily neveltség
az, amit mond. Fel-felveri a Házat
magyarkodó múlt. Tolvaj-érdek áthat
máig, sikerrel, bár a józan észnek
világos: hányszor volt magyarnak - végzet!

Sokféle giccs van. Észleljétek végre:
a bunkóságnak nem lehet jó vége,
s rossz ízlésnek valahol megjön kára:
fejetlenség - vagy a fejek hiánya!

2018.

Bokros Márta
Elfogadom

Annyira szerettem volna, kerestem,
de most már jó így is.
Beérem a véges élettel.
Bízzon öröklétben, aki hisz
mítoszokban és mesékben,
már nem irigylem.

A kegyes család is csak család,
nekem nem vigasz.
Elfogadom a valóságot,
az legalább igaz.

Nyakó Attila
Leárazás

Válaszolj, kedvesem, mit jelent számodra
felbolydult életünk kietlen ársodra?
Létezhet kikötő, hol szelíd mederben
ember az emberrel dolgozhat ez ellen?

Hiába nézem a múltunkat, azt látom
behúzott nyakakkal hullámtörő gáton,

Ne csupán emléked, jelened legyenek.
Hogyha ez nem így van, jelezd s elmegyek.

*

Metamorfózis

Hogyan kel ki a tündérlányból házisárkány,
ki vad fúriaként szálldos egy söprű hátán?

2018. 04. 14.

Kő-Szabó Imre
Az öreg temetőőr

A haláleset, mindig tragikus. Tragikus bárkit érint, ez alól
nincs kivétel. Talán ez az egyetlen esemény, amelyre sem belépőt,
sem kilépőt nem lehet váltani. Ezt még eddig, nem tudták árucikké
minősíteni, (ha csak nem egy megrendelt gyilkosságról, vagy ilyen
szándékról van esetleg szó). Ez egyformán érinti a szegényt, a
gazdagot. A kiváltság csak az, hogy a gazdagnak nem okoz
fejtörést egy temetés lebonyolítása, de a szegény embernek, még
ezért is meg kell szenvednie.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Dobrosi Andrea
Éjfolt

Éjszaka plombáján karcok,
vén kuvaszok viczorognak;
rémálom trappol a fejben,
kés hegye fúr a toroknak.
Plüss hasú hold szösze hullik,
sínre simulnak vagonok;
lakkozott dámák, rusnya kéj,
franciaágyon nyál csorog.
Kosztümöt húznak a póznák,
elegáns csík az utcasor;
ütemre kattann a zárnyelv,
holnapra koccint pincebor

Dél Tamás
Szavannán

(1.) *Impala*

Fogjam menekülőre?
De miért is félnék tőle?
Miért pont engem választott ki
a dőre?

Talán szükségem van
adrenalin szint növelőre?

Hogy meglegyen
a reggeli torna mára;
újabb világcúcsot
verjek rá a 100-ra?

Hogy az impala,
imponáljon;

vagy inkább alatta bámuljuk arctalan,
amíg fönn királyok s parasztok harca van.

Ám, ha majd átcsap e sáncon az óceán,
felmerül, nem kellett közöttük lenni tán?
Esetleg túléléd, patkányhad partra csal,
gyorsan kell döntened, amíg még tart a fal...

Péter Erika
Burjánzások

Mutáns gyümölcskupac,
felfújtt narancs-halom;
esetlen csendélet
műanyag asztalon.

*

Gyermekkorom narancsai
gömbölyűek voltak, lédúsak
kocsikerék-keresztmetszetük;
mind szimmetrikus forma,
hasonlítottak a csillagokra.

*

Ma korcs kis gerezdek
burjánzását látod – káoszt –
gnóm embriók akarnak kikelni,
kétségbeesve halmoznak
sejtet sejtire, hogy a héjban újabb
réteg húst növeessenek.

Soós József
VÁROSSZÉLI UTCÁK

Emlék Lentiből

Itt körben
kukoricatábla zöldellt.

Rejtekből esténként
szarvas szökkent elő,
fölszegett agancsában
a Nap tollászkodott,
s mikor tovaszállt:
beesteledett.

Hallom még a harang
hívó hangjait...

Most város magasodik itt.

Magam is erre lakom,
s ha napszálltakor hazatérek,
látom,

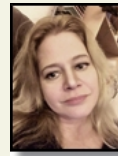
amint a
lengé ostoronyelek
sápadt fényében
emeletek egyhangú erkélyei közé
megtér a Nap nyugodni.

Elnézi,

s az izmaiban
feszülő erőre dobbantva
szinte szálljon.

(2.) *Gepárd*

Régen cikáztam,
mint a villám.
De most a kölykök
a tejjel
az erőmet is elszívták.
Mikor még oly biztos volt
a vágta,
hogy időmérő futást tartottam
az impalákra.
De mára?
Én rohanok utánuk
inam szakadtába.
Én futok versenyt
most a halállal;
hogy fiaimat
jutalmazza meg,
posztumusz díj
átadással.

A. Turi Zsuzsa
A szó

Oly nehéz kimondani: „szeretlek”,
ízlelni a szót, mint régi bort,
mert hiába ez a vég s a kezdet,
s előtte csak a nagy semmi volt,
sokak szerint igen fontos lenne,
kiáltani súlyos csenden át,
mert a szóval tisztul a lét szennye,
s újra élnénk száz régi csodát,
mondanám én, de tudom, hiába,
mindenkinél győz a józan ész,
s lelkük mozaikjaiba zárva
villan egyet a „felismerés” ...
Hogyha régi barátomnak mondom,
megkérdezi tőlem, ittam-e,
családtagnak : ő, hogy mi a gondom,
vagy a ciklusom rendbe’ van-e,
kollégáknak lányos zavaromban,
azt hiszik, valamit akarok,
vagy tán kiröhögnek azon nyomban,
vagy mondják, hogy éppen zavarok,
mondanám én, de senki se várja,
nevetséges közhely lett a szó,
gúnyos megjegyzések gátja zárja
mi öröktől fogva áradó,
a tengerre visszaküldöm habnak,
legyen ott kavargón tejfehér,
s visszamegyek tehetetlen rabnak,
bár a szó örökre bennem él.

Ajánlás:

Kössétek be a szemem,
kössétek be a szám,
felejtsetek el a nevem,
ne várjatok ti rám,
fegyelmezett kultúr-tömeg
unalommal körbezárva
rég kiszáradt rózsza-tövek,
nem éleszt újra a pára.

mint sorakoznak
a házak előtt
autók farkas-csordái.

Aztán már csak a csönd
tétova tekintete pihen

ablakok villódzó fényeiben,
platánok lombjain,
a park tövig-nyírt fűvén, –

múló téren,
lakható időn,

s talán rajtam is.

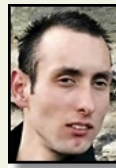
Koley András
Újra

Egyszer, ha majd belépek egy szobába,
ahol csupán a csend marad velem,
s talán a múltam reszketeg homálya,
mit látni enged még az értelem,
s ha ott elalszom, ébrednek sokára,
vakító fényben pórén, védtelen,
s mert zaj ront rá a hallgatag szobára,
égő szemekkel, sírva kérdezem:
miért kell mindent újra kezdenem?

Rada Gyula
Hat anakreoni sor

Elhalt a világosság,
A rémség urai jönnek,
Kezükben kormos lámpás,
Látó vakok hegedülnek!
Bolond! Honodon tapodsz!
Cserélj elemet ha tudsz !

Sapa Brown

Paradox

nem foglalkoztat
hogyan az utcán mi folyik -
csak a könnyeim

KORKÉP

Elmét kalapácsol minden reggelem,
Kisírt étel rázkódik az asztalon.
Anyám, adj bőven enni a gyerekek!
Hadd lássák a többek, itt ma jóllakott!

Kövérré hízott nappali fény ragyog,
Állott hűgyszagban terpeszt a délelőtt.
S mint ki ide túlóltözött, úgy vagyok,
Ásítva állok egy kirakat előtt.

Kabátom ujjából kilógó szálak,
A soha el nem varrott mozdulatok.
Árnyát dörzsölve létezem a mának,
Isten vajon mi végre alkotott?

Abszurdum

egyetlen percre
elhinni hogy a világ
mostanra jobb lett.

Magyar (s)irodalomtörténet

Köves József szerint

London, 1942, vénasszonyok nyara

(Akár meg is történnétek volna)

- Bocsásson meg, asszonyom... Ön, ugyebár magyar?
- Miből gondolja?
- Mintha az imént azt hallottam volna, hogy „a fene essen beléd”.
- Igen, valóban azt mondtam... Tudja, azt hittem, meg tudom simogatni a mókust. Olyan barátságosan közel jött. Sőt, egy pillanatra fel is ugrott az ölembe. Bosszantott, hogy elugrik...
- Ezek szerint beszélgethetünk magyarul is?
- Yes. Én is magyar vagyok. Vagy voltam.
- Oké... Ha bemutatkozhatnék...
- Milyen furcsa, itt a Kensington parkban, ugyanazon a padon... Ilyenek a véletlenek.
- Én inkább sorsnak mondanám, uram...
- Meglehet. Zsilinszky Antal vagyok, hódolatára.
- Hódolatomra? Ugyan már! Hatvan feletti idős hölgynek nem jár hódolat...
- Valóban hatvan fölött lenne, asszonyom? Hihetetlen... Hogy szólíthatom?
- Csak a keresztnevemen. Bella vagyok...
- Szép név. Az olaszban meg a spanyolban azt is jelenti: szép. Az orosz nyelvben talán fehér. Itt él, Londonban?
- Jó néhány éve, uram. Nem volt maradásom otthon... Pedig...
- Politika? Szerelem?
- Ha jól meggondolom, mindkettő. De valójában családi ügy. Húszévesen férjhez mentem. Egy nagyon megbecsült, mindenki által tisztelt öregúrhoz. Igyekeztem megfelelni a várakozásnak, minden tekintetben. De hát ő ötvenöt évvel volt nálam idősebb.
- Rémisztő korkülönbség... Gondolom, nem a szerelem vitte hozzá.
- Bonyolult ügy ez, uram. Bizonytalanul azt mondom: is. Szerettem. Szerettem, mert felnéztem rá. És mert büszke voltam, hogy magához emelt. Ő, a nemzet nagyja, és én, a Szondi utcai kis senki, prolizsidó. Én nem ezzel a szándékkal kerestem föl kilencvenhét tavaszán. Színésznő szerettem volna lenni, ehhez kértem a segítségét, mert tudtam, ő otthonos a színházi világban is, ott is becsüli és tiszteli mindenki. És ő barátságos volt, azt mondta, szavaljak valamit. Elszavaltam neki a Tetemre hívást, Arany Jánostól. Fölkelt a karosszékéből, tapsolt kettőt, és megcsókolt. A homlokomon, persze. Azt mondta, tehetséges vagyok. És szép. Segít nekem. Így kezdődött...
- Várjunk csak... Mintha hallottam volna már ilyen történetet. Vagy olvastam volna róla.
- Persze, olvashatott... odahaza. De még talán itt is, angol lapokban. Nem, nem én nyilatkoztam, én kerültem a nyilvánosságot, amennyire csak lehetett. De otthon botrányosan fölfújták a történetemet. A történetünket.
- Azt hiszem, kitaláltam. A férje, ugyebár, író volt...
- Nem is akármilyen. A legnagyobb.
- Bella... Bella... Csak nem ön Grósz Bella?
- A színlapokon Nagy Bellának hívtak.
- Igen, megvan... Mintha kitalálósdit játszanánk. Már csak a biztonság kedvéért: az urának a korábbi felesége is színésznő volt, nemde?
- Dede... És nem olyan kis senki segédszínésznő, mint én. Hanem a legnagyobb. A nemzet nagyszőnye. Akiért Petőfi is epekedett. És aki éppen azért minden követ megmozgatott,

hogy az a házasság ne történjék meg. Tudja, belőről láttam én ezt a világot. A legnagyobbak, a legendás hősök, akik joggal kivívják az utókor tiszteletét, a magánéletükben sokszor ugyanolyan kicsinyesek, ármánykodók, gyarlóak, mint a közönséges kispolgárok. Petófi még az uram anyját is felbérelte Róza ellen. Szegény férjem akkor is nehéz helyzetbe került, mert az anyja túlzott befolyással volt rá. Képzelve, a nagyasszony törött lábbal is fölment hozzá, hogy leteremtse a könnyelmű fiát, amiért egy öregasszonyt akar elvenni.

- Igen, igen... Innentől kezdve már sokat olvastam a történetről. Az ön ura, az én ifjúkori kedvenc íróm azért akkor ellenállt a mamának. És elvette a nála jóval idősebb Laborfalvy Rózát. Elvette, és boldog házasságban éltek a művésznő haláláig.

- Egészen pontos. Rózának volt egy unokája, akit az én uram lányává fogadott. Őt elvette a Feszty... Tudja, aki a körképet csinálta. De a Fesztynek előtte a Jászay Mari volt a szeretője...

- Bohémvilág.

- Ugyan... Mindez természetes. Csak nekem nem. Mert a Fesztyné, a Róza nagyon utált engem. Meg a Feszty is. Ők azt hitték, az örökség miatt megyek hozzá a Pápihoz... Így nevezte Róza meg a Feszty is, amíg jóban voltak. A másik talán az, hogy én zsidó vagyok, méghozzá szegény zsidó.

- Csak azt ne mondja, hogy tényleg őszintén, szerelemmel szerette.

- Nem. Szerelemmel nem. Ám rajongással igen.

- És rajongásból rövid ismeretség után hozzáment egy vénemberhez.

- Vénemberhez? Én nem annak láttam. Bölcs, szeretetre méltó idős úrnak legfeljebb. És azért egyáltalán nem olyan rövid ismeretség után. Akkor már sokszor voltam nála. Szavaltatott. Egyszer a színdarabját is felolvastatta velem.

- De az ő segítségével lett színésznő.

- Segített, kétségtelen. De Rákosi Szidi is elismert, és Jászay is. Jászay egyszer azt mondta, én leszek az utódja. Csak ne menjek férjhez... Hát nem lett igaza. Nem lettem az utódja, és férjhez mentem. Füreden kérte meg a kezemet. Kicsit még titokban akartuk tartani, de egy helyi újság megírta. Igaz, név nélkül. Hogy Balatonfüred legnagyobb alakja, a főrendi ház tagja, a koszorús író elveszi a kis színésznőt. Színésznőcskét...

- Mégis, ötvenöt év iszonyú különbség. Hadd kérdezzek valami szemtelenséget. Milyen volt a nászútjuk?

- Tényleg szemtelenség, de felelek... Mikor az esküvő után elutaztunk, remek formában volt. Nem egy hetvenöt éves... Fess, erőteljes, egyenes derekú... Nem sokáig volt ilyen. Mire visszatértünk, megroskadt, elbizonytalanodott. Nem, ne mosolyogjon, nem az én temperamentumom miatt. A támadásoktól, rágalmasoktól egyszerre gyámoltalan öregember lett belőle. - De hát itt folyton csak én beszélek... Maga?

- Itt élek, a követségen dolgozom.

- Rossz korszak... szörnyű ez a háború. Ellenségek lettünk...

- Én ugyan nem! Én itt fogok maradni. Elegendem van Magyarországból.

- Magának is? Pedig maga karriert csinálhatna otthon is, ilyen névvel.

- Nyugalmat szeretnék, Bella asszony, nem karriert.

- Megértem. Most éppen annyira békés itt minden. Szép koraős. De félek, hogy ez csak átmenet. Már tapasztaltuk, mi jöhet még.

- Igen. De szívesen hallgatnám önt tovább. Hol lakik?

- Az öcsém a rádióban dolgozik. Nála. Ő... ők a családom.

- Folytassa, kérem!

- Hol is tartottam? Füreden. Na, igen. Elterjedt a hír, és másnap az addig kedves és barátságos Blaha Lujza elfordította a fejét, amikor a sétányon találkoztunk. És mindenki más is megváltozott... Nem mondom, hogy nem zavart. Nagyon zavart. De hozzámentem a Pápihoz, a Fesztyk legnagyobb bosszúságára. A Róza kimondhatatlanul gyűlölt, azt terjesztette, csak a várható örökségért. Pedig őt a férjem már életében ellátta mindennel, rengeteg jogot hagyott rá.

- Hm...

- Tudja, hogy viselkedett? A temetőben, a Róza sírjánál összetépte az uram koszorújáról a szalagot. Újságírókat bérelt fel, hogy engem gyalázzanak. Az a Fényes László, az mi mindent kitalált... Hogy én Abbáziában terrorizáltam a férjemet, aki ott akart hagyni. Tanúkat idézett, akik mind ellenem meg az anyám ellen fordultak. Nevetséges... Hogy leköttem. Hogy öngyilkos akart lenni. Meg bezártam a szobájába. Vertem. Csupa ilyen ostobaság... És a közönség elhitte. A közönség mindent elhisz. Ha rágalom, akkor kétszeres erővel. És elkezd gyűlölni azt is, akiért addig rajongott. Miattam.

- Igen, asszonyom. Önt is kikezdték... Valami nyilas gazember megtámadta. És a felsőház foglalkozik önnel.

- Tudom, az öcsém a rádiónál kap híreket. Még az állampolgárságot is elvették tőlem...

- Látja, ilyenekért nem megyek én sem haza. Eget vívó asszonyszív... Ez akkor ön lenne?

- Azt hiszem. De nagyon nagy áttételekkel... Nem vívok én már se eget, se földet. Nekem az megnyugvást ad, hogy az uram egy órával a halála előtt még azt mondta nekem: „Én senkit és semmit a világon nem szeretek, csak Téged.” Annyit akarok tenni, hogy rendezem az uram könyveinek angol fordításait. Remélem, megjelennek. Tudja, az öcsém segít. Ő ügyvéd volt odahaza. Dr. Nagy Lajos. Szinte vicces, hogy amikor nem is olyan régen megfosztották a magyar állampolgárságától, vele együtt vették el bizonyos Héthelyi Lászlóét is. Ő újságíró volt. És otthon azt terjesztették el, hogy az én fiam. Apja neve Héthelyi Lajos, anyja neve Grósz

Bella. Mint én. Csakhogy ez a fiú 1909-ben született... Mintha én a Móric halála után újból férjhez mentem volna. Ehhez a Lajoshoz.

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

.....

Vihar Béla

A verssorok keresztjére

A verssorok keresztjére feszítem fel magamat meztelenül,
 akik szálni tudtok, jöjjetek közel hozzám,
 tudom a fűszáltól, az esti mező ősz pírja mesélte:
 öröm a szomorúság folyosója, szomorúság meg az öröme
 egyedül vagyok magamban
 elment napjaimat letakarja a felhő,
 falu szomorú kalapja, háztető alatt ülök, este van,
 lámpánál ülnek őseim is, árva botlásaimra tekintenek
 a könny csillogásának üvegén
 és cselekedeteimre nincs magyarázat,
 egyedülvaló az mint a sziget,
 tenyeremben virágot tartok, az állatok tekintetéből téptem ki -
 megállok ablakod előtt szomszéd,
 egy frigyben szült testvérem vagy nékem,
 legyen a te bajod az én bajom is, mint terített asztal,
 bizony aki így akarta, szomorú apánk is az nagyon,
 felsikít a hómezőkön, fáj ugy-e fáj?

Megszakadva

A hiúság keresztfáján hánykolódom,
 husomban szeg ég
 és a csillagok egymásba harapnak, mint a kígyók,
 kiáltanék: hagyjatok el háborúik, én a béke embere vagyok
 kiáltanék, ha hallatszana;
 szabadulás istene oldj meg engem,
 csillapítsd le a tengert,
 bocsáss el a próbából -
 még magammal sem vagyok tisztában
 és avval sem hogy milyen ember legyek
 úgy lehet, hogy abba hagyom az írást is
 és egy délután az utcán csak úgy
 magam elé mondom majd porosan és egykedvűen
 mincként élek én...
 és akkor le fogok ülni egy padra
 és azt fogom mondani:
 jobb a fának, mert az hallgat,

Látomás Przemyslben

Hajamat megrázza a szél és az ősz
huszonhárom éve vagyok ezen a földön tanu -
18 ezer halott között akit megöltek
apáim és bátyáim galíciai iszappal horpadt szemükben
csukaszürkében, vérrel teleszórva,
embervérrel,
18 ezer német, magyar és orosz,
Európa minden gyermekei a Rajna, Duna és Volga partjáról.
A sírok hantján Isten hegedűje sír,
könnyes csillagok hullanak,
csillagok hullanak, virágok és mezők beszélnek.
Az idők freskóját bontogatom 1914 Przemysl.
Fent
az egek boltozatának vetítővásznán, hol az ősz emészti önmagát
az idők freskójából megjelenik a felhők között
az álom-Burg!
lilaruhás püspökök füstölővel -
aranykereszt úszik, az egyház szent körmenete - száll a felhő
... az ősz monarcha piros rendjellel, Bécs császára I. Ferenc József
és egy melankólikus fej gróf Tisza István
szemüveg csillog, rőt prémruhában,
hercegek, gyárosok, diplomaták szektája - salétrommezők
pátriárkák - forradalmak - petróleumkutak -
a felhők kendője száll -

Koppány estéje

A fakupát a kőasztalra vágta,
és görcsbe rándult inas, mongol arca,
csapdosta medvevállát hajfonatja. –
A benyílóban füstölgött a fáklya.

Mi lesz a magyar? – e kérdés gyötörte:
lám, betörik, mint a pusztai kancát,
s ezért özönlik az idegen papság,
hogy önvesztébe, szolgaságba lökje.

Hát ezt akarja Geyza fene fattya?
Szabadság helyett kínálna ekéket?
Már lekergették lováról a népet,
az őskötést a gaz Vajk megtagadta.

Ily fájdalom dúlt háborgó haraggal
Koppány szívében. Siratta a berket,
hol hajnaltájt lágy szűzek énekeltek,
s ősz táltosok forogtak pőre karddal.

Most meg a halál rút istenét hozzák,
hogy lábánál sunyítsunk győtrelemmel –
így sajgott kínja – hisz az új hit nem kell,
ha lángözönbe fullad is az ország.

A tölgyesekből hangja kélt a szélnek,
s féltérdre bukva, mint kit tagló vert le,
döbbsen láta: síri mélybe veszve,
sámáni árnyak tépik a sötétet.

Kitört az éjbe, megborzongott titkán.
Fény lobbant, tornyok... Nézte iszonyodtan:

Dózsá cigányai

– Hová mentek, hé, cigányok?
– Dózsát enni, Dózsát enni,
parázssülte combjaiból,
fogainkkal marcangolni.
Húst szagatunk ágyékából,
szánkban lángok, torkunk máglya,
gyomrunk tüzes, vad temető,
testünk eleven koporsó.
Esszük, esszük jó apánkat,
bíborpiros, szent patakja,
vére csorog le orcánkon;
üvölnénk, de nem szabad,
üvölnénk, de nem tudunk.
Járjad, cigány, járd a táncot,
pengessétek, citerások,
sípos, fújjad, ég hasadjon,
rajta more, harapd, szaggasd!
Szilaj urak kurjantanak,
hahotáznak, korbács csattog,
mi meg körben, iszonyatos
körben forgunk parancsszóra,
Dózsát enni, Dózsát enni,
amint ott ül parázstrónján,
vasláncok közt, szörnyű fáklya,
a szegények nagy királya,
ki kezünkbe kardot adott,
zászlainkat felemelé,
sorainkat elrendezé,
Cegléd alatt, Temesvárott.
Ó, vitéz György, mért nem győztél?
Ha nem győztél, most felfalunk,
könnyeinkkel sózzuk húsod,

valami új kezdődik, s a magosban,
a Sors üllőjén kovácsolja István.

S a távolból, akárha kúrthang szólna:
a ködgomolyban századok füstje száguld,
és csikordulva, ropogva kitérül,
vaspántos kapujával, Európa.

Az új századhoz

Századom arcát láttam e napon
a kettős lélek szkizofrén jegyével:
Fasiszta Iszony a vádlotpadon -
s az új Faust a világűrbe ért fel.

E kor nyitotta már a végtelent,
és az ösztönök őskusza poklát hordta:
egyik kezével gázkamrát emelt,
a másikkal felnyúlt a csillagokba.

Ki túl az évezred határain
korszakom titkát, sírunk vallatod,
e percre nézz: lásd, benne annyi kín

vonaglik még, de immár mind
nagyobb
az ember, általlépve álmain.
Vigyázzatok, hogy élni tudjatok!

Jónás könyvéhez

Akként vagyunk, mint Jónás Ninivével:
prófétálunk a ránk bízott igével,
és várjuk, hogy szavunkra a falak
negyven nap múltán majd leomlanak.
Így ordibálunk, míg torkunk reped,
de semmi, semmi nem változik meg,
s ki menekülne, hogy minden hiába,
jó a Nagy Hal, majd undorral kihányja,
a habos tenger kiköpi a partra,
s amit keresne, nincs többé nyugalma:
mert magát veszti, aki bölcsnek vélve,
visszafordul, hogy nem megy Ninivébe,
megtagadván, amit parancsul adtak,
szívünkbe az égi nagy Hatalmak.

eb módjára lakomázunk.
Jaj, irgalmazz, Jézus Krisztus,
nekünk, akik gyalázatunk
mocskát hordjuk mindörökké;
a sírban is majd így forgunk,
félelemverte pokolban,
s öklendezve, felőrjögve,
őt emészjtük, őt szaggatjuk,
álminkat tépjük, tépjük...
Dózsát esszük? – Nem, magunkat,
önmagunkat faljuk fel.

Egyre messzebb...

Kamasz vagy, egyre messzebb
kerülsz el tőlem, lázadsz,
egedről leszakítás,
titkokat őrzöl, támadsz,
és felsajog a vert seb.

Tudom, hogy ez a törvény:
engem kell megtagadnod,
és magad ellenére
magadért vívsz te harcot,
a körödből kitörvén.

Már röpkölnél sietve.
Távolodsz? Visszavárlak.
Visszaröppensz hozzám,
lányomként is barátnak,
fészkebe, a szívembe...

A fehér ruhás

Pályaudvar. A végállomás. A mozdony felsikoltott.
Köröskörül sűrű sorfalak. Katonák. Katonák.
Közöttük a hőmpölygő folyó: a száműzöttek csapata vonult.
Los, los! Tovább, tovább!
– csattogtak korbácsként a sürgető szavak.
A gomolygás örvényéből egy hófehér ruhás
középtermetű férfi arca bukkant fel néhány röpké pillanatra.
– Művész? Professzor? Költő? Különc intellektuel?
Kicsoda Ő?
Hirtelen megtorpant megbénult lábbal. A szemek tébolyát
szemlélte hosszasan. A drótkerítés keselyűkarmait.
A nyári ég eszelős nyugalmát.
Hé, te bolond! Mozdulj! Az istened! – kiáltott valaki élesen.
Pengeként hasított a szó. Ráütöttek. Oldalba lökték.
Szalmakalapja pehelyként elröpült a valószínűtlenségbe.
Aztán egy anyának zokogó kisdédét
karjára emelte volna vigaszul.
S ekkor ismét ököl sújtott reá.
Elestében, mint sebzett madár, porba hullottak az iratai,
a gyűrt jegyzetlapok.
Nikkellórájának számlapja elrepedt.
Megállt, megdermedt a mutató.
Majd tovasodorták Őt.
Az útkanyarnál sugárzó öltönye még
fel-felvillant egyre távolodva.
Tízezrek tömegében, kezében kis bőrönddel
Jézus haladt a gázkamra felé.

Valódi képed hajnalát én őrzöm meg csak,
- a legtisztább mosolyt -
és tudom, jó vagy és kedves vagy
ha már felkeltett örök anyád titkaiból a szomorú dal,
odahajlasz a dolgok felé, mint a fiatal fa
és élni akarsz,
szeretsz a melegben megbújni és mélyet aludni
a behúnyt ablaku parázs malmának duruzsoló meséjére
ami még szól elhagyott rokonaidról a tenger alatt.
Ez ősi nagy tudást örökölted a régi állatoktól,
kik megértő barátaid
az udvaron,
hogyan az álomban vissza-vissza nézz,
mint távolodsz igazi hazádtól hová hiába visszatérés...
Ne félj megőriz komoly szeme jó apádnak, jó anyádnak,
tested téstái ők -
kikkel szövetség köldöke fonódott a tekintet sugaraiból
az éjjel sötét szellemei ellen.
Vajjon a tudással védekezünk e ellened
álmaid anarchiája ellen,
kezedből a vadember csóvját kicsavarni?
Vagy Plátó vérzik el az iskolapadban,
Raffael ecsetjét török ketté 8-12-ig
és a mózesi fény utolsó részeket egy bizonyítvány lapjain
és ime a jó polgár?
Nem hiszem.
Tanuld meg örömeinket és sírásainkat,
váltsd meg tetteidben vértanúid -
kis gyermekek! kis gyermekek!
tanítványok fehér lelkei!
minden lépés nyúlás az ismeretlenbe
és add jóistenem, gyermekek égi királya,
legyen életem a fatál,
melyből mint a galambok csipegetik az áldás morzsáját.
Jézus haladt a gázkamra felé.

A kutya

Könyörögtem, hogy adja vissza sárga szőrű kicsiny kutyám.
Így loholtam sírva-ríva a sintér kocsi után.
Ne bánts! Adja vissza, bácsi! zokogtam, kértem, a gyerek...
A kövön megdőccent a kordé, s nyikorogtak a kerekek.
Vitte kutyám, a hűt, a kedvest, egy láda börtönfenekén.
Ringott a ló hátán az ostor, s követtem rab pajtásom én.
- Megöli! Meg! - tépett a szívembe, - Meg ám! - csúfolt ki a kerék.
Már láttam is a sújtó bunkót, huroktól megvérzett fejét.
Vitte a láda boldog kedvem, a kószalások víg sorát,
vitte a mellehez simuló lágymeleg, buksi homlokát.
Cserébe érte rézgolyómat kínáltam, s hozzá szép botom...
Sötétben ült bakján az ember, s az út nem sikolt: irgalom!
Kíáltanék!...A kocsi messze!...Elnyelte por, zörgés, zsvaj.
Csak magának sír, aki gyenge, csak törött, csorba kard a jaj.
De alkonyatra hazatért ő, mint csatából a katona.
Mily iszonyat villant szemében, testén vad küzdelmek nyoma.

Vesztőhelyen, a gyilkos kézzel vívott tusát, és megszőkött?
Élni akart, hogy engem lásson, s kergetőzzünk a fák között?
Nem bújt hozzám, bár megöleltem. Becéztem, hívtam, elfutott.
Talán a csalódás fáj neki, hogy én is erőtlenség vagyok.
Éjt-naphosszat fel-felvonított. Meg nem értettem, hogy miért,
nem feledheti, aki rab volt, az acélhurkot és a vért.
Útöttem is, játszani jöjjön, de soha többé nem tudott,
s egy reggel hiába kerestem, az éjben merre bujdosott.

A mezőt jártam, hogy megleljem, kerestem, míg csak este lett...
És akkor, mintha láttam volna, ott fut, ahol a fellegek...
Aranyszőre fényben világol, vágat a csillagokon át!
s onnan a távol végtelenből szellő sodorja panaszát.

Púrimi tányér

Adjatok kezembe tányért,
Anyámnak tányérkáját,
kékszínű tányért, testvérek,
mert íme én –
ha majd kigyúl az esti csillag
parázsló ékszerként az égen
s eljő értem, mint őspásztor,
halkan az emlékezés, –
akkor fölkelek és messzire megyek,
hol az időnek fája alatt
gyermekkorom vár, vagy a halál...
Most pedig virágot és illatos fűvet
szedek
ajándékomul:
az elszállt mosolyt,
multnak kialudt sugarát –
s így viszem hozzájuk
púrimi tányérkámat,
benne meg szívemet,
szívemben nagy fájdalommal

A tovatűnő szépséghez

Lépteid muzsikaszavára megrezzen szívem,
e sugár illette tó,
s arcod vonalaiban, szent hieroglifaként,
távoli kultúrák üzenete világol:

Hajad Egyiptom éjszakája,
szemed bizánci láng
s drágakő Föníciából.

Karod mozdulataiban
katedrálisok gótikus íve
pillant reám.
Hangod az istent hordó India
esti dallamát sodorja.

Nemzedékek szövőszékein hány fajta szötte
scjtjeid testöltözetét,
Altáj-hegyi hókoszorú
– hajnalfényel – szád ékszerén.

Így nézlek – a tovasuhanó látomást –,
s tudom: az eljövendő századok szerelme
Téged ismétél mindörökké.

Púrimi tányér

Messze
Mint ama bibliai halászok
Úgy ültünk mi számkivetett társak és barátok
Az ég tengerének partján,
Hol lemerve az emlékezés hálóját,
Messzi hazánkra és sorsunkra gondoltunk,
A csillagok pedig mint aranyló gályák
Lassú ünnepélyességgel úsztak el
Távoli örök útjaikra
A kéklő hullámok fodrán.
Ekkor az én atyámra, az Istenre
és kedvesemre emlékeztem
S az árnyak sötét keresztje alatt
Szemem megtelt a szomorúak könnyével,
Majd mint az éjben lobogó hajó,
Vagy mint fénylő ôshalak a mélyből
Jöttek az esti órák rajzó csillagai,
És Kedvesem szerelmét hozzák el.

A kedvestől hazafelé

Amikor hajnalban eljöttem tőled,
ifjú voltam,
és az éjszaka
kéklő habja gyöngyözően, halkan,
csobogott felettem a magasban,
s tiszta volt, mint szemed sugara.

Amikor hajnalban eljöttem tőled,
oly nagy csend volt,
és szerettelek.
Csak az árnyék, lombok és a mennybolt
tudta titkunk, mely enyém s tied volt:
kedvesek közt a legkedvesebb.

Amikor hajnalban eljöttem tőled,
bennem égtél,
mint szent tüzes bor,
s látni véltem; a párnára hajtva
körülfogja lágy hajad patakja
drága arcod, s rólam álmodol.

Amikor hajnalban eljöttem tőled,
eltűnődtem,
hogy a föld ragyog,
s csillag lobban, a parázsló, fénylő, –
isten ujján felszikrázó ékkő,
és megköszöntem, hogy tied vagyok.